

8^e
INDO-CHINOIS
357
(6)

說唐演義 THUYẾT - DƯỠNG

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 4218

Transcrit par VŨ - HŨ - TÔ

Prix : 0 \$ 05

*Dépôt Legal
Hue*

TRINH-GIAO-RIM

PHU - VAN - DUONG

Từ số bảy giờ đi dòng hai quyển dồn một, xin xem
cáo bạch ở trang bìa sau

1925

số

6

357 (6)

結實美

THUYẾT - ĐUÔNG

Trịnh Văn Bính

PHU - VĂN ĐUÔNG

Trên đây là một số hình ảnh về ông, xin mời

các bạn cùng xem.

6

1955

THUYẾT - DUONG Quyền thứ 6

lần cho không thấy người La-công lắm tắc khen ngợi, La Thành cũng lắc đầu khen là tài giỏi, các tướng đứng xem đều hoa cả mắt lên, một hồi lâu Thúc-bảo múa đủ các bài, xuống ngựa bước tới trước thêm hồi lịnh.

La-công khen rằng rồi thật giỏi thật, lại hỏi các tướng rằng, dân pháp của Thúc-bảo giỏi lắm, ý hấn soái muốn cho hấn làm Đô-lãnh-quân, các người có phục không?

Bấy giờ bọn Út-tri-nam cũng là bọn với Thúc-Bảo, đều bầm rằng, chúng tôi xin chịu phục cả.

Nói chưa hết lời bỗng có 1 tướng bước ra, nói to lên rằng, ta không chịu phục.

Thúc-bảo ngừng đầu nhìn thấy người ấy mình cao 8 thước mặt tia râu như rẽ che, đầu đội kim khôi mình mặc kim giáp ngoài phủ chiến bào, họ Ngữ tên Khôi là cháu họ quan Tề-tướng tên gọi Ngữ-xiển-Chuông chào Tùy bấy giờ, Văn-đế phong hấn làm tiên phong.

La-công thấy Ngữ-Khôi không phục nổi dân quát rằng, thất phu kia to gan thật, hôm nay ta đem binh tập võ lượng tài cất dụng các tướng đều phục, người dám buông lời nói cần làm loạn quân pháp của ta.

Ngữ-Khôi nói Nguyên-soái ngài dạy thế thì sai rồi, Tần-Quyển là một tên có tội dầy đến dầy làm quân

không có một chút công về mũi tên hòn đạn nào, nhất đán Nguyễn-soái cắt cho hắn làm Đô-lãnh-quân như lữ tiểu tướng chúng tôi trải bao nơi sa chằng đánh rặc có công mà chưa được trọng thưởng, nay Nguyễn-soái khen tài hắn mua dấn trên giới it có dưới đất thì không nhưng tiểu tướng tôi xem chỉ cho vào hạng binh thường thôi vì trong khi mua hải còn nhiều chỗ chưa phải.

La-công nghe nói nín lặng không biết nói thế nào. gọi Thục-bảo quát mắng rằng dẫn pháp của người học chưa đủ, dám đem khoe ở trước mặt bản soái à !

Thục-bảo nghĩ thầm trong bụng rằng dẫn pháp da truyền của họ Tần thực là thiên hạ vô song cơ sao lại bị người này khinh bỉ trong lòng không chịu nhưng ngoài mặt phải nén chịu mà quì xuống bầm rằng tội đáng chết xin Nguyễn-soái tha cho.

La-công biết ý song vì có Ngữ-khôi tranh cạch khó nổi khu sử ra làm sao lại hỏi to lên rằng, người còn có tài gì nữa không ?

Thục-bảo bầm rằng như chim đang bay trên giới, chúng tôi có thể bắn tin được.

La-công mừng rỡ lắm, sai quân Chính-quan lấy cung tên đưa cho Thục-bảo.

Thục-bảo đỡ lấy,

Ngữ-khôi hét to lên rằng Tàu-quỳnh kia ! người to gan thật dám đùa bỡn Nguyễn-soái với năng khoe khoang, chốc

nữa không bắn được chim, ta xem người lại không bị tội chết ư !

Thục-bảo nói chỉ miệng nói khoe thì vô ích, nhà người cứ chờ đó mà xem. nếu ta không bắn được chim đang bay thì ta chịu tội. cần gì tướng quân phải lo trước hột ta như thế

Ngũ-kì-ôi nghe nói đỏ mặt tía tai nổi giận mà rằng, thằng phạm tội phải đầy làm quân kia ! có tài dõ gì nếu may có dõ bắn được chim đang bay trên gò chết lẫn xuống thì ta tình nguyện đem ấn tiên phong của ta nhường lại cho nhà người. nếu bắn không tin thì người làm sao ?

Thục-Bảo nói, nếu bắn không được thì ta cắt đầu ta đưa cho nhà người

La-Công nói, trong quân không được nói đùa bỡn, truyền cho 2 người phải làm quân lĩnh trượng. đoạn rồi Thục-Bảo đương cung đáp tên, ngửa mặt lên gò nhìn xem có con chim nào bay qua không.

Bỗng thấy một dõ cắt dĩa tha 1 con gà con của 1 nhà ở thôn phía trước mặt con cắt mái tha con gà con bay ở dưới con dực liệng ở trên, cứ liệng bay chòng nhau từ đằng xa đến.

Thục-Bảo bèn kéo thẳng dây cung phát tên ra đánh tách 1 tiếng, cả dõ chim cắt và con gà con đều bị mũi tên đâm suốt bụng chết lẫn xuống đất.

Các quân sĩ đều reo rầm cả lên. các tướng vỗ tay khen dõng thật, quân Chính quan bèn cầm chiếc tên còn cắm ở dôi chim cắt, cùng với Thúc-bảo bước tới chước thêm nghe lệnh.

La-công khen rằng, thực là thần tiễn-trong lòng mừng rỡ, cách bắn tên ấy là Vương bá-tướng dạy Thúc-bảo cách bắn bách hộ xuyên dương, chứ như trong chuyện bảo rằng La-thành ngậm bắn dúp 1 mũi tên là không phải, vì lúc ấy chăm mắt chông một có lẽ nào thể.

La-công gọi Ngũ-khôi bảo rằng, Tần-quỳnh đã bắn được chim đang bay rồi, bây giờ ngươi bảo thế nào ? mau lấy ấn tiên phong đưa cho hắn.

Ngũ'-Khôi nói, Nguyên soái sao lại nói thế ấn tiên phong của chúng tôi là chào dinh ban cho, có lẽ đâu nhường cho Tần-quỳnh là đứa có tội, chưa biết thế nào xem hồi sau.

HỘI THỨ 9

CƯỚP TIÊN-PHONG PHÁP TRÀNG THỊ VÕ

PHẠM TRUNG-NGUYỄN TÁI-BẮC DÂN BÌNH

Lúc ấy La-Công nghe Ngũ'-khôi nói nổi giận quát rằng, thằng thất phu kia dám chái quân lệnh, hét dao phủ chới lại đem ra chém.

Ngũ'-Khôi kêu to lên rằng, Nguyên-súy mượn việc công

thỏa việc tư. định giết Ngũ-khôi này à ! dù ta chết cũng không phục Tần-quỳnh. nếu có dõ dám cùng ta thi võ, nếu thắng nổi chiếc đại đao này của ta thì ta tình nguyện đem ấn tiên phong nhường cho hần.

La-cong mới hơi người dân hét rằng, lẽ thì ta cứ lấy quân pháp lấy đầu người là phải song nề mặt chào đình hã ! am tha cho người

La-công lại gọi Thục-bảo ra bảo rằng, bản soái cho người cùng Ngũ-khôi thi võ sao cho thắng nổi hần, nói đoạn sai quân lấy mũ và đáp đưa Thue-bảo.

Thục-bảo được lệnh ăn mặc gọn ghẽ lên ngựa cầm dãn thấy Ngũ-Khôi phi ngựa đến tay cầm đại đao hét rằng Tần Quỳnh kia mau ra chịu chết.

Thục-bảo nói, Ngũ-khôi kia không được vô lễ, nói đoạn phóng ngựa xông vào.

Ngũ-khôi lúc ấy mắt coi bốn bề không ai bằng mình. nghĩ Thục-bảo chẳng thấm vào đâu. 2 tay múa đao đánh Thục-bảo

Thục-Bảo dơ đôi dãn dõ, đánh nhau được hơn 10 hợp Thục-Bảo cầm dãn đánh mạnh một cái. Ngũ-Khôi dơ đao dõ. dãn va vào đao lòe lửa ra.

Ngũ-khôi 2 tay rời rã. sắc mặt tái mét. chỉ nghe thấy như tiếng gió thổi vù vù bên tai như thề mưa dáo dồ đến.

Ngũ-khôi chỉ cầm dao dৌঁ dৌঁ không có sức đánh lại được nữa. bèn huy phóng 1 mũi dৌঁ để tìm đường chạy thì bị mũi dৌঁ bên tay phải Thue bৌঁ đánh vào dৌঁ bụng ngựa người ra, ngựa chạy lồng lên. dৌঁ va xuống đá vỡ óc ra mà chết.

Thương hai thay Ngũ Khôi không vì tham công danh tranh quyền lợi, chỉ vì ghét Tần-quỳnh mà thiệt đến tính mạng.

Lúc bấy dৌঁ La công sợ ngăn người ra. các tướng dৌঁ trong mặt nhìn nhau.

Thúc-báo sợ hãi không biết làm thế nào, không dám bước tới dৌঁ bắt lại.

Quân chính quan liền ra bắt với Nguyên-súy rằng. Ngũ-khôi cùng Tần-quỳnh thì võ Tần-quỳnh cầm dৌঁ đánh vào trước bụng, Ngũ-khôi bị thương. ngựa của Ngũ Khôi rất mình nhảy chৌঁ lên. Ngũ-khôi phải ngã nhào xuống đất ngựa chạy như bay.

Các tướng không thể cứu lại được. Ngũ' tiên phong bị ngựa kéo đi va vào đá vỡ dৌঁ mà chết. xin Nguyên soái định liệu.

La-công bèn chuyển đem thầy Ngũ'-Khôi khám liệm bỏ vào quan đem chôn.

Nói vừa rồi trong dৌঁ quân có 1 tướng bước ra, họ Ngũ' tên Lạng là em Ngũ'-Khôi nói to lên rằng. thật là phản bội, phản bội, têu phạm tội dৌঁ làm quân dৌँ giết dৌঁ

tương. Nguyên-soái không giết Thúc-bảo là có làm sao ?

La-công nổi giận quát rằng, thằng thất phu kia, to gan thật, dám nói làm cho loạn quân ta như Ngũ'-Khôi đầu võ bị chết thì Thúc-bảo không việc gì. vì rằng trong tròng đèn vẽ ai chết thì người ấy phải chịu. mày sao dám bảo là bội phản làm loạn quân tâm của ta thế thì khép vào tội gì ?

La-Công nói rồi liền sai quân Chính quan đuổi Ngũ'-Lạng ra ngoài.

Quân sĩ hai bên xúm lại lời Ngũ'-lạng ra chẳng cho nói năng gì nữa

Lúc ấy Ngũ'-lạng chẳng biết đi ở vào đâu. tức giận quá chừng bụng bảo dạ rằng, dân thay thằng La-nghe, binh vực Thúc-bảo là cháu vợ để cho hắn anh hùng giết anh ta thù ấy thế nào cũng báo lại mới nghe như bây giờ ta thừa cơ ra khỏi U châu sang nước Sa-dà, bảo La-khả-hầu cất quân đánh vào Yên-sơn, bắt sống La-nghe và Thúc-Bảo rồi đem chặt ra làm muôn đoạn mới hả được giận này.

Ngũ'-lạng chủ ý định thế rồi lập tức đi ngay khỏi đất U châu thẳng đường sang nước Sa-dà.

La-công chuyển lệnh cho quân sĩ cơ nào đội ấy đứng sắp hàng kéo về soái phủ, Thúc-Bảo La-Thành theo chân La-công về hậu đường

Tần phu nhân bước ra đón thấy La công sắc mặt buồn rầu, hỏi căn do làm sao ? La-công thuật đầu đuôi chuyện cho phu nhân nghe.

Phu-nhân nghe nói rất mình sợ hãi bỗng có 1 tên quân vào báo rằng. Ngũ lang ra khỏi U châu chẳng biết đi đâu.

La-công nghe báo mừng rỡ mà rằng phu nhân ơi ! giờ này khiến Ngũ-lang bỏ Yên sơn này mừng cho lệnh diệt được vô sự, và ta cũng thoát khỏi sự can hệ, liền sai thám tử đi do thám tin tức Ngũ-lang

Cách được vài ngày thám tử về báo rằng Ngũ-lang hôm ấy ra khỏi cửa thành nói rồi là có việc quan sai đi, thẳng tới ải Ngõa-Kiên đánh lừa liêu canh ải mở cửa ải, đi sang nước Sa-dà báo La-khả-hạ toan sự cất quân đến đánh Yên-sơn.

La-công nghe nói lập tức làm 1 bản sớ sai quan về Chàng-an tâu với chao-dinh.

Đây nói Kim đáp và Đồng-hoàn về Lạc châu, lúc bấy giờ Sái chi phủ đang ngồi chên công đường. hai người vào hầu đệ trình dấy hồi phê, và phong thơ của La-công với thơ của Thục bảo

Sái chi-phủ mở ra xem mới rõ duyên do, liền gọi quan coi kho lấy những đồ vật của Thục-bảo ký kho chước đem ra soát lại

Sái chi phủ tường xét thấy số bạc không hợp với nhời

chong thơ của La-công, nghĩ bụng bảo đã khi xưa ở rừng Chao-dắc chắc có thất lạc ít nhiều, còn như coa ngựa hoàng phiêu và bộ yên đạp đã phát mai rồi, đã biên rõ vào sổ, con ngựa giá 30 lạng bạc, còn những đồ vật khác đều y như lời chong thư.

Sái chi phủ cầm bút điểm soát, đoạn rồi viết 1 phong thư sai Kim-dáp Đồng-hoàn đưa đi, đem số bạc và đồ vật với con ngựa dao phó ngay trước công đường, hạn chong ba ngày phải khởi hành.

Kim-dáp Đồng-hoàn vâng mệnh lĩnh lấy đồ vật về nhà yên nghỉ 1 đêm, ngày hôm sau đem thơ của Thúc-bảo nhờ người gửi đến Nhi-hiên-chang đưa cho Đan-hùng-tín, đoạn rồi khởi chinh.

Khi đến U châu, đợi La-công ra công đường bèn đem công văn vào chình.

La-công mở xem chiếu nhận lấy số đồ vật, lập tức phát dấy hồi phê.

Kim-dáp Đồng-hoàn lễ tạ lĩnh dấy dõ về.

Lại nói Thúc-bảo ở chong dinh La-công, ngày ngày cùng với La-thành chuyện trò chơi bời.

Có 1 hôm cùng nhau tập võ ở trong hoa viên, La-thành nói, biểu huynh ơi ! trong pháp của họ La thật là không ai kịp, mà dẫn pháp của họ Tần là thiên hạ không ai bằng, chỉ bằng bây giờ tiểu đệ dạy ca ca múa thương,

ca ca dạy tiền đệ mùa dẫn. thế thì hai anh em ta được đổi cả 2 nghề. ý ca ca nghĩ thế nào ?

Thúc-bảo nói, em nói phải lắm, nhưng mà chúng ta không nên dấu nhau một tí gì. phải nên thế nguyên mới được.

La-thành nói, ca ca nói có lẽ phải lắm, em dạy ca ca mùa thương, nếu còn thêm dấu một chút nào, thì ngày sau chết không gặp sự hay, bị môn mũi tên bắn vào người mà chết.

Thúc-bảo nói, nếu anh dạy em dẫn pháp còn dấu một chút nào, thì ngày sau học máu ra mà chết, hai anh em ở trong vườn hoa viên thế nguyên, tưởng rằng lời thế ấy là ca che đó mà thôi. ai hay lại có thần phạt chứng giám, soi xét rõ ràng, về sau đều ứng nghiệm với nhời thế trước

Hai người thế với nhau rồi Tần-quỳnh đem dẫn pháp dạy La-thành. dạy đến miếng sát thủ dẫn. bụng nghĩ thầm rằng biểu đệ dùng mảnh thế này. nếu ta dạy tốt miếng sát thủ dẫn thì thiên hạ lại có l mình bắn đổi nữa, thì ta lấy gì làm hơn

Thúc-bảo liền gọi lên 1 tiếng. thôi hãy dừng tay lại. thế là hết phép rồi

La-thành học dẫn pháp 1 hồi lâu rồi đem thương pháp dạy Thúc-Bảo dạy đến miếng hồi mã thương, nghĩ bụng bảo đa rằng, biểu huynh anh hùng thế kia nếu dạy hẳn

nốt miêng võ ấy, thiên hạ lại có hẳn hơn mình, liền nói lên rằng, thôi đừng tay lại, thế là hết phép rồi, từ đó hai người ngày ngày ở chong hoa viên, kẻ học mùa thương người học mùa đản

Có một hôm La-công vào thư phòng không thấy hai người ở đây, mới đi sang phòng Thúc-Bảo, thấy chên bức vách có viết 1 hàng chữ lớn, đến gần nhìn xem thấy bốn câu thơ thế này :

« Sa nhà ngày một dạ buồn rầu.

« Vi như chim lạc ngủ chong rừng.

« Phong quang đất này dù có đẹp.

« Lòng quê chong dạ vẫn nhớ mong.»

La-công xem đoạn nhận biết là chữ Lân-quỳnh viết, sắc mặt sầm lại, lấy làm không vui long.

Về đến hậu đường Phu-nhân đón hỏi, tướng-công đến thư phòng xem 2 con học hành, cứ sao sắc mặt dân dũi thế làm vậy ?

La-công nói, Thúc-bảo này không thể nuôi được.

Phu-nhân rất mình hỏi cứ làm sao ?

La-công nói, phu-nhân ơi ! từ khi lệnh diệt tới đây lão phu dãi hãn xem như con đẻ, ý ta muốn đợi khi ngoài biên ải có rắc rối gì cho hẳn ra chặn để lập công, rồi ta đứng sớ tâu với chầu đình phong cho hẳn 1 chức quan, khi ấy mặc

gám về làng,thể chẳng vinh qui ư! ngờ dân lênh diệt không
ơ ta thì chớ, lai dăm dân ta, vừa rồi ta vào trong phòng
hắn, thấy chén bực vách có viết bốn câu thơ. hai câu sau
thực là nực cười quá nó nói rằng :

Ví bằng đất này phong cảnh đẹp

Quê hương trong dạ vẫn nhớ mong.

Cứ xem 2 câu thơ ấy thì chắc rằng dữ hắn ở đây
không được.

Phu-nhân nghe nói tuôn rơi hàng lệ mà rằng, gần tuynh
thiếp tôi chẳng may mất sớm chị tôi ở góa lãnh nan lưu
lạc ở nơi đất khách, chỉ có 1 chút con này nó vắng nhà
đã lâu năm, đoái trông không ai là thân thích, nay tương
công ví bằng cho sá diệt 1 chức quan,nhưng lòng hắn nhớ
mong mẹ già làm trọng, chắc không muốn ở đây, cứ như y
thiếp chi bằng cho hắn về nhà thăm mẹ là song chuyện nói
doạn nước mắt tuôn rào như mưa

La-công nói, thôi phu-nhân đừng khóc nữa, để lão phu
cho lính diệt về, liên sai người nhà dọn tiệc tiễn hành,cho
mời Thúc-bảo đến dự tiệc.

Thúc-Bảo nghe nói là đặt tiệc tiễn hành, trong lòng
mừng hơn hờ' cùng với La-thành vào tới hậu đường.

Phu nhân nói: diệt nhi ơ! cô gia thấy con mặt ủ mày tra, biết rằng con có lòng nhớ mẹ già cho nên đặt tiệc vì con tiễn hành.

Thúc-bảo nghe nói khóc lóc nằm xuống đất.

La-công ôm day bảo rằng: nín diệt ơ! không phải là lão phu cố dể con ở đây, chỉ vì muốn đợi con lập chút công danh, cầu lấy được 1 chức quan, khi nào áo gấm sẽ về quê hương thì mới thỏa lòng ta sở nguyện. nay cô con bảo rằng lệnh đường có tuổi đã già cả, không có ai phụng dưỡng, vì thế hôm nay ta cho con về.

Ngày trước Sái chỉ phủ ở Lạc châu đã đem tiền bạc và đồ vật đưa đến đây, khi ấy ta chưa nói cho con biết, hôm nay con về, đem ra kiểm soát rõ ràng mà nhận lấy, ta viết một phong thư con nên đưa đến chỗ quan Tiết-dộ sứ ở Thái-hàn-dài thuộc về tỉnh Sơn-dông, tên gọi Đường-bích, hắn là bạn đồng liêu với ta, cho nên ta tiến cử cho con vào dưới trướng hắn, làm 1 chức kỳ bài quan, để có đường công danh mà tiến lên.

Thúc-bảo nhận lấy đồ vật và thư từ, lạy tạ cô gia cô mẫu và vái tạ biểu diệt La-thành, rồi mới vào dự tiệc uống rượu, uống vài chén rồi cáo từ đứng dậy ra khỏi cửa phủ đến nhà Uất-trì từ đã các chúng bạn, đoạn rồi lên ngựa đi sang Hà-bắc đến phủ Lạc châu.

Chủ hàng cơm Vương-tiểu-nhị ở chợ cửa phủ ngày chợ, không thấy vội vàng chạy vào chong nhà bảo vợ là Liễu thị rằng, năm chợ Tần khách quan bị ta khinh bỉ bây giờ ông ấy được làm quan mặc áo gấm, cưỡi ngựa đến chợ cửa hàng, chắc rằng bắt đưa vào quan đánh mấy chục đôi đũa bảo thù.

Bây giờ ta phải đánh mặt hắn đi, hiện thế cứ ra nói như thế như thế để cho hắn đi khỏi đi nói đoạn liền chạy lần nơi khác.

Liễu thị là một người đàn bà hiền hậu, cũng nghe lời chồng.

Một lát Thúc-bảo bước vào trong hàng.

Liễu thị đón chào rằng: Tần đại gia đây ư! mời người vào chơi.

Thúc-bảo nói, tôi đến đây muốn tiếp chuyện với phu quân ngươi.

Liễu-thị nghe nói khóc lóc sụp xuống đất lạy nói rằng phu quân tôi ngày nọ ăn ở không phải với Tần đại gia, về sau Tần đại gia bị bắt vì tích cướp ở rừng Chao-gác, hàng tôi cũng bị bắt vì tội oa tàng, phu quân tôi mất một ít tiền bạc đứt lót kêu van, bởi vì thế cho nên lo phiền đã tạ thế rồi.

Thúc-Bảo nói, xin hiền nhân đứng dậy để ta nói cho ma nghe, ngày trước ta chong túi hết tiền cho nên phu quân nàng khinh bỉ, thời đời từ xưa đến nay bao giờ chẳng

thế chẳng lạ gì, song ta chịu ơn lớn của nàng hôm nay đến đây chính muốn báo đáp, chưa biết Thúc-Bảo báo đáp thế nào xem hồi sau.

HỒI THỨ 10

LẦN-THÚC-BẢO GIỖ VỀ QUÊ HƯƠNG

ĐƯỜNG-TIỆT ĐỘ MỪNG THỌ VIỆT CÔNG

Thúc-bảo nói, hiên nhân ơi ! phu quân nàng đã qua đời rồi, day nàng mẹ góa con côi ta dặn rằng không bắt chước được Hàn-tin, có nghìn vàng đến ở Siêu-mẫu, hôm nay tạm có chằm nén vàng gọi là một chút đã ơn hiên nhân, nói đoạn lấy vàng bạc đưa cho Liễu-thị.

Liễu-thị cầm lấy hai ba lần vái tạ.

Thúc-bảo liền bước ra rồi lên ngựa thẳng đến Nhi-hiên-chang.

Nói về Đan-hùng-tin nghe thấy mọi người đồn rằng Thúc-bảo lại dõ về Lạc châu, chong lòng mừng rỡ, chắc hẳn thế nào cũng đến chơi với mình, sai người nhà sửa soạn cơm rượu ra đứng ngóng đợi.

Lại nói đến Thúc-bảo vì đường sa sa sỏi, ngựa đi đã

mỗi mệt không thể đi được. mãi đến lúc bóng găng mọc cao khỏi mấy tầng ngọn núi mới tới đến Nhị-hiền trang.

Hàn-hùng-tin thấy trong rừng có tiếng ngựa rít. liền gọi to lên rằng. có phải Thục-bảo đại huynh đã đến đây không ?

Thục-bảo nói, chính phải Tần-quỳnh đến tạ ơn đại-huynh đây.

Hùng tin cười khanh khách lên mà rằng thực là nguyệt minh tiên lý cổ nhân lai (nghĩa là bóng giăng sáng soi ngàn rậm đề cổ nhân đến).

Hai người bắt tay nhau về nhà vui cười hơn hở, bấy lễ vật. cùng sụp lễ thần minh. đoạn rồi người nhà rón tiệc. hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện, hơi men ngùn ngụt chuyện rần cung mây.

Khi rượu đã ngà ngà say rồi. Hùng-tin đặt chén xuống nói rằng. tiểu đệ hôm nay không dám ép mời đại ca bình như có ý chực khách. nhưng mà sau khi hai chúng ta uống rượu song rồi. đại ca phải nên khởi hành ngay.

Thục-Bảo nói. tại cớ làm sao ?

Hùng-tin nói. tự khi đại ca đi Yên-sơn đã hai năm nay lão bá mẫu có gửi đến cho tôi cả thầy 13 phong thư. 12 cái

chước đều là chữ lão ba mẫu viết, tiền đề đều viết thơ đã lời hỏi thăm chỉ có phong thơ thứ 13 không phải chữ lão ba mẫu viết, là chữ lĩnh tầu viết, trong nói bá mẫu qui thể không yên không thể viết thơ được cho nên tiểu đề muốn đại ca chong chóng về đi cùng bá mẫu gặp mặt đề chọn tình mẹ con.

Thúc-bảo nghe nói trong lòng nóng như lửa **đốt** hai hàng lệ tuôn rào như mưa nói rằng, Đại nhị ca ơi! sự thể như thế thì em phải về ngay. song con ngựa em cưỡi từ Yên-sơn tới đây. nó chịu mất rồi, tự đây về tới quê nhà đường sá sa sỏi đá nóng nẩy, ngựa chậm chạp thì biết làm thế nào?

Hùng-tín nói, nếu đại ca không nhắc thì tiểu đề quên mất, tự khi đại ca đi rồi quan phủ Lạc châu đem con ngựa hoàng phiêu của đại ca phát mai. tiểu đề mua hết 30 lang bạc nộp vào trong kho, đem ngựa về đây. bây giờ lại đem dãi đại ca.

Hùng-tín nói đoạn sai người nhà dắt con ngựa hoàng phiêu của Thúc-bảo ra

Người nhà vâng lời một lát ngựa sắt tới nơi con ngựa ấy trông thấy chủ cũ, gầm hét nhầy nhót tựa như thấy chu mừng rỡ

Đại-hùng-tín lại đem bộ yên đạp và dây cương ngày trước, thắt bên mình ngựa rồi sau đưa gói hành lý cho Thúc-bảo.

Thục-Bảo vội tạ xin từ biệt đi ngay đêm hôm ấy ra khỏi chạng viển, khi lên mình ngựa buông cương ra roi, ngựa chạy nhanh như điện như gió không dừng chân lúc nào.

Khi Thục-bảo đi tới phủ Tể-nam xuống ngựa vào thành đi vòng đến cửa sau nhà 1 tay dắt ngựa, 1 tay gõ cửa gọi hiền thê ơi ! bình mầu thân ngày nay ra thế nào ? ta đã về đây.

Chương-thị nghe thấy chồng đã về, vội ra mở cửa nói rằng lão bà chưa khỏi.

Thục-bảo dắt ngựa vào

Chương-thị đóng cửa đỡ vào Thục-bảo buộc ngựa rồi hỏi Chương thị rằng bình căn mầu thân nay như thế nào Chương-thị nói lão bà vừa mới lỏng thuốc nằm nghỉ, thông thả rồi hải vào.

Thục-Bảo đi đón đến vào phòng mẹ nằm nép ở bên đường thấy lão mầu sắc mặt xanh sao, thân thể gầy mòn như củi khô, mũi thở khi khò.

Thục-bảo quì ở trước giường sẽ nói rằng, thưa mầu thân thế hay ngủ ?

Tần mầu nằm mơ mơ màng màng thân thể chầm chọng không đỡ' mình được, vừa rên rĩ vừa gọi rằng, Chương thị có đây không ?

Chương-thị nói, con đây.

Tần mầu nói, ta vừa mới chợp đi, bỗng nghe thấy chồng

con đừng chước dờng gọi ta. ta tưởng rằng chồng con đã về chín tuổi niên hôn về thăm mẹ.

Chương-thị nói, chồng con thực đó, mới về đang qui ở dưới đất

Thúc-bảo nói, thưa mẹ Thái-bình-lang con đã về đây. Nguyên lâu mẫu không phải bịnh nặng vì mong nhớ con nên phát phen sinh ốm. bỗng nghe thấy tiếng con như cắt gánh nặng, bịnh liền bớt được một nửa. ngồi nhồm ngay đây cầm tay Thúc-bảo òa lên khóc

Thúc-bảo rập dần lạy lão mẫu

Tần-mẫu nói, con không cần lạy mẹ, nếu lạy vợ con. vì con đi ra ngoài đã ba năm. nếu không có vợ con ăn ở hết đạo làm dâu, trông nom thuốc thang, thì mẹ chết đã lâu rồi. không được cùng con gặp mặt.

Thúc-bảo vâng lời mẹ quav mình lại lạy Chương-thị. Chương-thị cũng qui xuống lạy giá.

Đoạn rồi Tần mẫu hỏi rằng, từ lúc con ra ngoài làm gì đến bây giờ mới về ?

Thúc-bảo đem sự mắc vạ ở Lạc châu, phải dầy đi Yên-sơn, gặp gỡ cô gia và cô mẫu, kể rõ tình đầu sự trước sau.

Tần mẫu hỏi, chồng cô con làm quan tước gì đã có con cái chưa ?

Thúc-Bảo nói, chồng cô con làm Đại-nguyên-soái ở U châu. chốn thủ Yên sơn, cô con đã sinh được 1 người em

tên gọi La-thành, năm nay 14 tuổi

Lần-mẫu nghe nói mừng lắm, lại kể đến ơn của Đan-hùng-tin biết lấy gì báo đáp

Đến ngày hôm sau bọn Phàn-bồ và các bạn hữu đến hỏi thăm.

Thúc-bảo đón tiếp chuyện chò tự tình. đoạn rồi lấy phong thư tiến cử của La-công, khai dấy căn cước mình. ăn vận gọn ghẽ đem đôi kim dản đến soái phủ Đường-bích đệ thơ vào

Nguyên Đường-bích người ở Giang-dô vì có công đánh bình nước Chấn, được phong làm Hoảng-huyện công. đình phủ mở mang cũng đóng tòa Tam-tư trong Kinh-dô. chân thủ Sơn-dông Thái-hàn-dại, kiêm chức liết-dộ-sứ. có một hôm ngài truyền mở cửa phủ ra ngồi chhen công đường để xử chính sự.

Thúc-bảo đệ phong thư vào

Đường-bích xem thấy thư tiến cử của La-công lại xem dấy căn cước của Thúc-Bảo. liền gọi Thúc-bảo vào. Thúc-bảo dạ lên 1 tiếng. liền bước tới trước thềm công đường quì xuống.

Đường-bích ngừng đầu nhìn thấy Thúc-bảo mình cao tám thước tay cầm đôi kim dản, tướng mạo đường đường dong quang lâm liệt. có oai phong khó địch

Certifié conforme au
tirage s'élevant à
1000 exemplaires

Luvau

Hanai le 31 juillet 1925

CAO BACH

Nhiều các độc giả bảo bản hiện đóng hai quyển làm một, đó g
bìa dày và sên qua đi, để xem cho tiện cho đỡ hỏng, vậy bản hiện
cũng xin chiều ý các ngài, cứ mỗi quyển 40 trang, mà khổ dấy
cũng như hạng các quyển trước, có lẽ 1 quyển này nhiều bằng hai
quyển trước, vì rằng những trang này in mau dòng, mà định
giá là 1 hào, mỗi quyển cũng đòi in 1 vị anh hùng, lại xin theo như
cũ 10 ngày ra một quyển.

CHUYỆN DIỄN NGHĨA

Chinh-đông 10 quyển chọn bộ

Chinh-tây 20 quyển chọn bộ mỗi quyển giá 0 S 10

Tây thi là chuyện một người con gái đẹp liễu mình báo
nước. 1 quyển chọn bộ 0 16

Tân liễu trai trí gị 2 quyển, mỗi quyển 0 10

Minh nam trích quái 1 quyển, 0 10

THƠ CA

Hạt ả đầu Dương gia nam âm, 0 10

Thơ ca nôm, — 0 10

Văn khấn giỗ tết 0 10

Ấn tình thơ, 0 10

Sách làm bánh nâu ăn Anram 0 12

Chuyện sắp in

THUYẾT-DƯƠNG LA-THÔNG tảo Bắc TAN-DƯƠNG